

Repress and restrain

Steal the pressure and the pain

Wash the blood off your hands

This time she won't understand

("Ruled By Secrecy" Muse)

Zaterdag 25 januari 21.50

“Ik was een van hen, in stilte was ik een van hen. Ze wisten het niet, maar vanaf het beging heb ik de opkomst en de ondergang van het kalifaat op veilige afstand mee gemaakt” Dacht Remie Martel, lichtelijk tevreden over zichzelf zijnde.

Zijn vriendin voor het leven, Horac keek hem glimlachend aan en vroeg enigszins bezorgd aan hem: ‘Nu het kalifaat is gevallen, is er zeker haast geen werk meer voor je.’

“Werk zat”, dacht hij gelijk. Ad rem als hij altijd wel was zei hij gelijk op een sinistere toon tegen haar: ‘Het ontnemen van hetgeen zij heilig nastreefde zal het wraakvuur in hun harten als nooit van tevoren doen opladen’

Ze zei hierop niets terug, keek hem alleen aan. Het leek wel of ze het ergste vreesde, of gewoon dacht: “Laat maar gaan.”

‘Ben je in de afgelopen tijd nog door een of ander iemand bedreigd?’ Vroeg ze nu een beetje gespeelt nieuwsgierig aan hem. Hij kon die vraag wel van haar aan hem wel begrijpen, door de jaren heen had ie een hele batterij aan bedreigingen, dan wel oproepen om hem te doden naar zich toegekregen, dat zij het waarschijnlijk nog een wonder vond dat hij nog leefde. Hij zelf kon er minder meezitten, leuk was anders, maar het hoorde bij het risico van het vak wat hij uitoefende. Maar in zijn achterhoofd, hield hij altijd rekening dat elke dag wel es zijn laatste dag kon zijn.

Hij schudde ontkennend met het hoofd. Haar gelaatsuitdrukking verried aan hem een zucht van verlichting. “Gelukkig” leek ze nu wel te denken. Waarna ze er gelijk erachteraan aan hem vroeg: ‘Nog journalisten van een of andere krant, of ander media platform gesproken in de tussentijd?’

Weer schudde hij ontkennend met zijn hoofd en zei erachteraan: ‘Ik spreek ze niet wekelijks’, waarna hij er cynisch er aan toevoegend zei: ‘Ben hun informant niet, betalen doen ze niet, nou ja op een drankje dan na, maar voor de rest ze nemen alleen maar tijd in beslag’

Ze knikte begrijpend met haar hoofd. Maar aan haar gezicht viel duidelijk af te lezen, dat ze het nog steeds maar dubbel niks vond, zijn gesnuffel in die wereld van die jihadisten van diverse groeperingen die elkaar zo nu en dan ook elkaar naar het leven stonden. Was het niet online, dan was het wel in het echte leventje dat ze buiten de virtuele wereld leefde. Dat had hij haar wel es verteld, dat dat zo nu en dan wel es gebeurde, dat de aanhangers van rivaliserende terroristische groeperingen elkaar naar

het leven stonden. Hij vertelde toen gelijk over de twee Hollandse jongens die naar het kalifaat trokken.

‘Als vrienden gingen ze naar het kalifaat, maar personen die wel es eens klusjes deden voor de diverse buitenlandse inlichtingen diensten, speelde hen met succes en met nep telegram accounts tegen elkaar uit’, had hij haar toen nog uitdrukkelijk erbij verteld.

Horac bibberde toen hij haar vertelde dat deze twee allebei negentien jaar oud waren, en daar nu elkaars gezworen vijanden waren, die elkaar het liefst bevochten op leven en dood.

Horac had tegenover hem er nooit een geheim van gemaakt, dat ze het maar dubbel niks vond wat ie zoal schreef. Liever zag ze hem ploeterend achter de zijn laptop zoals vanouds de ene toneeltekst na de andere uittikken, maar ja de bezuinigen van jaren geleden hadden hem de das omgedaan. Het gezelschap waarvoor hij werkte, ging op de fles, geen subsidie en te weinig middelen om jezelf te bedruipen in de grote boze mensenwereld. En een boek schrijven, ja daar dacht ie wel es over, maar of zoiets levensvatbaar was in een tijd dat er haast niemand meer las, en als de meeste mensen al lezen, dan waren het wel blogs op het internet; want de teksten moesten voor het merendeel van het volk niet te lang van stof zijn. Het leek wel of het lezen van een boek anno nu niet meer van deze tijd was. Vandaar dat hij nu als een soort veredelde onderzoeksjournalist op freelance basis schreef voor de controversiële opinie site “De vallende ster”

“Langleven het populisme, langlevende de overwinning van de simpellen der geest” Dacht hij nu cynisch bij zichzelf, terwijl hij een slokje bier ter troost van dit feit tot zich toenam.

‘Nog een of meerdere aparte vogels opgepikt?’ Vroeg Horac nu met een nieuwsgierige ondertoon in haar stem aan hem. Gelijk ontwaarde zich een glimlach op zijn gezicht. Hij snapte wel waarom ze dat zo aan hem vroeg, want hij besepte als geen ander, dat zij na al die jaren ook wel wist; dat hij op het gebied van aparte vogels ontmoeten en oppikken, een ware ervaringsdeskundige was geworden. Hij moest zelf toegeven dat de kroegen van Haarlem waren verworden tot zijn tweede huiskamer waar hij in zijn vrije tijd graag menig uurtje doorbracht. Soms zei Horac uit een vorm van enig bezorgdheid tegen hem: ‘Die tweede huiskamer is toch niet heimelijk tot je eerste huiskamer verworden?’

Altijd als ze dat tegen hem zei, dan schudde hij steevast ontkennend met zijn hoofd om haar enigszins gerust te stellen.

Het was zijn onbevangen openheid dat hij de ene naar de andere persoon als een magneet naar zich toe trok. Dat besepte hij maar al te goed, immers een man weet wat zijn belangrijkste wapen is in het opdoen van langdurige en wat meer kortdurende contacten. Van wanhopig overkomende mannen en vrouwen die opzoek waren naar een vluchtig passievol nachtelijke avontuur- om zo voor even in een voor hen totaal vreemd bed hun vastgeroeste huwelijk voor even probeerde te ontvluchten, tot en met dronkaards van beide geslachten die met behulp van de benevelende drank, hun diepste ziele roerselen aan hem verraden. Niets was hem meer vreemd in de Haarlemse kroegen, waar hij dan ook een graag geziene gast was.

En ja, ook zij realiseerde zich dondersgoed bij haar zelf, dat hoe netter het publiek van de desbetreffende kroeg was, des te donkerder de geheimen waren die zij verborgen hielden voor de buitenwereld en hun eigen partner!

Horac glimlachte even gespeelt naar hem, zichtbaar hoorde hij haar al denken: “Wie zou hij nu weer het bed in hebben gekregen”

Ja dat moest hij haar toegeven, toneelspelen kon ze goed! Dat had zij zichzelf wel aangeleerd in al die jaren dat ze een platonische vriendschap met hem had. Remie verdacht haar er ook wel es van dat ze eigenlijk wel meer wilde met hem, veel meer, heel veel meer! Dat was naar zijn inzien in al die jaren dat hij Horac nu al kende aan haar manier van doen en handelen wel af te lezen.

Maar de angst om zich met iemand voor altijd te binden die tussen haar oren rondspookte als een kwelgeest eersteklas, was altijd sterker dan hetgeen dat ze eigenlijk op het vlak van de liefde wilde, zoals ze ooit es in een dronkenavond aan hem vertelde; nadat ze zijn bloemsteel der liefde goed had geproefd en de levenssappen ervan voor den eerste male in haar seksuele actieve periode goed naar binnen had gewerkt.

En toegegeven, Horac was niet het type vrouw dat er om stond te springen om een relatie aan te gaan met een man die zo nu en dan door aanhangers en soldaten van IS ernstig met de dood werd bedreigd. Horac was een gereserveerde jonge vrouw die meer hield van kunst en andere culturele geneugtes van het leven, dan van het es een keertje gezellig lezen in een jihadistisch geschrift, dat je leerde hoe je met diverse huis tuin en keuken materialen, een hoogwaardige springstof vervaardigen die je daarna in jezelf gemaakte bomvest deed. Hoogwaardige gesprekken op een zeer hoog intellectueel

niveau, dat soort dingentjes en ja, haarzelf soms helemaal laten gaan in de sompige wereld van de vleselijke lust, dat ook ja. Ze oogde netjes, maar onderhand kon ze er wat van, maar ja het uitleven ervan deed ze meer achter haar eigen veilige gesloten deuren van haar riante huis, of ergens in een andere stad, waar ze niet zo snel een twee drie werd herkend door andere bekende van haar uit Haarlem.

Vandaar dat hun vriendschap eigenlijk meer platonisch was dan een vriendschap met een onseje meer.

Maar een ding wist hij zeker. Hij was er heilig er van overtuigd dat ze inwendig werd verscheurd door jaloezie, als ze zijn verhalen aanhoorde over welke vrouw er nu weer was gevallen voor zijn charmes.

‘Een pornoactrice!’ Riep hij haar in al zijn enthousiasme toe. Hij keek haar hierbij met een ondeugende twinkeling in zijn ogen aan. Waarna hij er plagerig eraan toevoegend zei: ‘Voor het eerst in mijn leven ben ik zo’n dame uit het leven in het wild tegengekomen!’

Hij bemerkte nu dat ze hem met enig verbazing aankeek. Zijn enthousiasme deed kennelijk bij haar overkomen dat hij hiermee metaforisch gezien; het wel leek alsof hij hiermee de eerste prijs had gewonnen op een schoolspordag. En ja, hij wist ook wel dat zij aan de ene kant wel wist, dat dit eigenlijk wel een inwendige wens van hem was. En ook al wist hij, dat zijzelf er nooit volledig was achtergekomen wat het nu was, wat hem zo trok naar die wereld, moest ze volgens hem, toch wel bij haarzelf toegeven dat deze fascinatie van hem ietsjes normaler was; dan die bevindingen over die jihadisten in hun versleutelde virtuele kalifaatjes open en bloot op het internet te gooien in vorm van een column.

Toegegeven hij had iets met die wereld van seksende vrouwen voor een camera. Het was net een soort magneet, want in het verleden schreef hij er zovaak over in zijn toneel teksten, dat het haast wel leek dat het gegeven van een vrouw die voor een of meerdere camera’s seks had; als een rode draad door zijn leven trok.

Horac was nog steeds zichtbaar in verwarring en wist even niet meer goed wat ze tegen hem moest zeggen. Maar dat had ze met elke affaire van hem, of het nu iets was met Sonja die een paar weken later weer werd vervangen door Madelief, van de nabij gelegen kroeg die aan “De Wagenweg” was gevestigd, of Marie José die in de aandelen zat en al bij het woordje, ‘rendement’ een gelaatsdruk op haar gezicht kreeg; dat je bijna zou gaan denken dat ze stilletjes klaarkwam van het goddelijke trilei dat tussen haar benen zat.

Eigenlijk was ze bij dit soort nieuws altijd wel een beetje van haar stuk geraakt.

‘Ben je met haar naar bed geweest?’

Er viel effen een stilte van zijn kant. Hij dacht even diep na, maar besloot al heel snel bij zichzelf dat hij deze vraag van haar niet ging beantwoorden.

‘Nou?’ Vroeg ze wederom op een dwangmatige nieuwsgierige ondertoon. Hij verbeet zich even, haar drammerigheid naar de waarheid viel hem zichtbaar zwaar. Na een minuut van doodse stilte van zijn kant gaf hij toe aan haar grillen om de waarheid te kennen, hij knikte enkel en alleen maar non-verbaal.

Haar gelaatsuitdrukking op haar gezicht vertrok even, het leek wel of er een onzichtbaar vilein mes door haar lichaam heen sneed. Hij zuchtte even uit medelij, omdat de waarheid haar zichtbaar pijn deed. Maar al gauw maskeerde ze haar gevoelens met een gemaakte glimlach op haar gezicht, dit alles om maar niks van haar ware gevoelens ten aanzien van hem te laten merken. Dat wist ie, want dat deed ze telkens weer als ze om de waarheid opdat gebied vroeg

‘Leuk toch voor je!’ Zei ze gespeelt – want aan haar gespeelde mimiek kon hij aflezen dat ze het dit totaal niet leuk vond! ‘Dat wilde je toch altijd? Dat was toch je droom om zo’n vrouw uit het leven gewoon in haar vrijetijd tegen te komen en dan met haar het bed in te belanden?’

Wederom knikte hij bevestigend, en met die knik van bevestiging verscheen er automatisch een meer dan tevreden glimlach op zijn gezicht. “Pure BDSM dit”, dacht hij nu, terwijl de glimlach van tevredenheid nog steeds op zijn gezicht prijkte. En dat BDSM paste wel een beetje bij haar vond ie, want aan een kant, zo was zijn ervaring met haar opdat gebied, hield ze wel een beetje van pijn op diverse vlakken zo nu en dan. Voor eventjes sidderde hij nog na van genot van het moment dat hij haar tepels door piercete met een injectie naald en hetzelfde ook bij haar rozenknop van lust deed, zodat zij als dank voor die goddelijke pijn, zijn vleselijke pen van lust tot haar nam en zijn inkt tot de laatste druppel in haar liet vloeien.

Horac begreep er nog steeds geen zak van, zichtbaar hoorde hij haar al weer denken aan het gegeven dat hij, die zoveel malen in zijn leven was belazerd door diverse vrouwen die hem ontrouw waren en hem alleen maar zagen als een soort van opstapje voor hun verdere geluk met iemand anders, nu zielsgelukkig was dat hij het bed was ingedoken met een vrouw die hem nooit en te nimmer trouw kon zijn.

‘Tja het leven zit heel raar in elkaar’ Zei ze met nog steeds die gespeelde glimlach op haar gezicht.

Ze nam nog een riante slok van haar rode wijn, slaakte even een diepe zucht en liep naar de keuken. Remie volgde haar ongemerkt. Op een veilige afstand zag hij haar dan zo staan in de keuken. Daar stond ze dan. Dacht ie nu bij zichzelf. 32 jaar, ze had alles wat haar hartje begeerde. Een riant huis in een van de meest gesitueerde wijken van Haarlem die aan de rand van het centrum lag. Met vijf minuten fietsen was ze al in het centrum. Twee lingerie zaken en een jaarinkomen waar hij als freelance schrijver heel blij mee zou zijn, als hijzelf de helft van haar jaarinkomen bij elkaar zou vergaren. Maar nu hij zo naar haar keek, realiseerde hij zich voor de zoveelste maal, dat al dit alles niet opwoog tegen de gevoelens die zij stilletjes voor hem koesterde en maar niet durfde uit te spreken.

Vanaf een afstand die in verhouding met het meemaken van de ineensstorting van het kalifaat, veel dichterbij was, zag hij haar even sniffen van verdriet. Voor even voelde hij zich net zo zielig als zij. “Ja”, dacht ie nu. “Daar stond ze dan moederziel alleen in haar keuken, rijk en alleen te zijn.”

Opeens voelde hij zijn smart phoon trillen, hij haalde hem uit zijn broekzak en las in een aan hem toegestuurde app ‘Maandag zelfde plaats zelfde tijd, vergeet je zonnebril niet, groet, Viola’

Na dit gelezen te hebben spoedde hij zich naar de huiskamer.

‘Jij ook een glas?’

Remie knikte. ‘Een verandering van spijs is op zijn tijd altijd wel goed’, zei ze er gelijk erachteraan. Wederom knikte hij beamend, want hij was dol op haar wijnkeuze. Hij mocht dan wel in de kroeg meer bier dan wijn drinken, omdat hij het merendeels in de kroegen allemaal koppijn wijn vond. Als hij bij haar was, dan was het gewoon standaard wijn. En of het dan een droge of zoete witte was of een rode, het maakte hem dan niet uit; hij pimpelde dan gewoon vrolijk mee. Qua dat was ie gewoon redelijk voorspelbaar. Ze zette een glas voor hem neer.

‘Nu zuup er maar weer lekker van’ Hij glimlachte en nipte gelijk van zijn wijn. Als een ware wijnkenner liet hij de wijn in zijn mond in de rondte gaan. Maar uitspugen deed ie niet. Dat vond ie zonde. En daarbij, waarom zou hij eigenlijk? Hij was nog geen eens een wijnkenner, hij deed altijd maar alsof! Hij kon nog geen eens als het erop aankwam, een franse rodenwijn van een Zuid-Afrikaanse onderscheiden! Pretenderen ja, dat kon die goed in een gezelschap die er zelf geen bal van wisten, die trapte er zo in, maar bij de ware wijnkenners was het stille man die gedwee hun keuze van wijn zonder ook maar enig morren opdronk.

‘En heb je al wat met haar afgesproken, of blijft het bij die ene nacht?’

Hij haalde nonchalant zijn schouders. ‘Geen idee. Ik weet het niet. Kan ik nog geen zinnig woord over zegen’

Ze draaide zich nu om, ‘Ben nog wat vergeten’, zei ze er nog bij, waarna ze weer terugliep naar de keuken. Automatisch greep hij weer naar zijn smart phoon, drukte met zijn vinger behendig op de app van Telegram waar hij onder het pseudoniem, Aziz, in diverse versleutelde groepen van IS aanhangers en strijders one-line was geïnfiltrerd. Dagelijks drukte hij wel op uitnodigingslinken die de virtuele deur van zo’n gesloten chatgroep voor eventjes opende om je binnen te laten, waarna de link naar verloop van tijd -soms al na 10 minuten- was verlopen en iedereen wie dan nog op die link drukte succesvol buiten zijn poorten wist te houden. Ja de jongens en meisjes van IS waren opdat gebied heel voorzichtig, nou ja voorzichtig, ze wisten onderhand geen eens wie ze bij God eigenlijk binnenhaalde. Maar dat vond hij niet erg, zo was hij toch in stilte een van hen. Hij tikte in de zoekbalk Lone Wolves in. De groep die nog maar pas weer een paar dagen bestond was gewoon zijn lievelingsgroep als het ging om chatgroepen. De meeste actie was daar wel te vinden, van springstofrecepten, handleidingen voor wapens, trainingsfilmpjes om succesvol je slachtoffer te killen met een mes, tot en met oproepen tot aanslagen op plaatsten of personen. Alles waar hij maar over kon schrijven, werd hem daar onwetend aangereikt door de beheerder of beheerders van dat telegram account. Nadeel van die groep was wel, dat ze soms alweer na een paar uur uit de lucht werden gehaald. Hij moest beamen; dat de oorlog tegen het terrorisme ook veelal on-line werd uitgevochten. Of het nu gebeurde door Iran, Saëdie Arabië, of gewoon een hackers collectief van een of andere burgerbeweging; het online leven van de IS jihadisten werd zo nu en dan aardig zuurgemaakt door degene die hen met of zonder medeweten weten van een of andere overheidsinstantie bestreden. Ook hij zelf was een bestrijder van ze, maar dan eentje op het intellectuele vlak. Eentje die over hen schreef, personen tegen hun wil in de spotlights zette, of dingen aan het licht bracht die eigenlijk het daglicht niet mochten zien. Het transparant maken van die wereld was zijn aandeel in de strijd tegen IS, waarmee hij gelijk een deel van zijn schrale inkomen verwierf en zo nu en dan een belangrijke voorzet gaf om een jihadist van straat af te halen.

Snel wierp hij een blik en gelijk al bij het eerste bericht van de in totaal 110 berichten die op het account waren geplaatst die avond, las hij met enig afschuw: ‘Dood de kufars in hun verzamelplekken van zonden, prettige apen en zwijnen jacht vanavond! Het

bericht was geplaatst onder een foto van het zeer trendy zijnde café “Podium” dat was gelegen nabij de Rivier Vismarkt en de Grote Markt’ geschokt keek hij naar de het bericht dat was geplaatst door ene Virus 01.

In een bericht eronder dat ook door diezelfde Virus 01 was geplaatst stond er onder een nog te openen filmpje van 20 seconden geschreven veiligheids details. Hij opende het filmpje en zag dat deze onderhands was opgenomen en toonde beelden van hetzelfde café, de nooduitgang van het café en de twee uitsmijters van het café die de mensen doorgang boden zonder hen te foliëren. “De voorbereidende handelingen op het gebied van de beveiliging testen, was dus al gedaan”, dacht hij nu heel zakelijk bij zichzelf. tijdstip dat het moest gaan gebeuren was vaag, zonder enige tijdsaanduiding, alleen het woordje ‘vanavond’, gaf aan, dat hij ernstig rekening mee moest houden dat dit wel es kon uitmonden in een echte aanslag

‘Moet even een klant bellen’, riep hij gehaast naar Horac.

‘Ja, ja’, antwoordde ze met een cynische ondertoon in haar stem terug vanuit haar luxe keuken.

Hij liep de huiskamer uit en pakte automatisch zijn zonnenbril uit de binnenzak van zijn jas die aan de kapstok hing, zette hem op en liep de voordeur van haar huis aan de Spruitjesbos straat uit, zodat hij vanuit haar voortuin rustig kon bellen. Hij drukte op het in zijn contactenlijst icoontje met de codenaam HCL waarvan hij in stilte ook een was, maar er nooit echt voor was opgeleid. Zette daarna gelijk zijn zonnenbril op. Gelijk hoorde hij de stem van Viola zeggen: ‘Geen aanslagen of wat dan ook aan mij melden, heeft geen zin ik ben nu, 1 laveloos, 2 lig in bed met iemand te vozen of 3 bedenk het zelf maar. Dus piep na de piep je boodschap in, doe!’

‘Kut geen piketwacht vanavond’ fluisterde hij nu heel zachtjes, niet wetende dat dit al gelijk op de voice mail zou staan. Waarna hij vervolgens heel resoluut zei: ‘Er is een aanslag gepland op de Haarlemse Horeca met in het bijzonder café Podium, hoor wel van jou, groet Remie Martel.’ Hij drukte zijn smart phoon weer uit. En zag vanuit zijn rechterooghoek dat er twee mensen aankwamen wandelen die hem vreemd aankeken. “Kennelijk twee mensen die nog nooit iemand met een zonnenbril op om tien uur in de avond hartje winter hebben gezien”, dacht hij nu schouderophalend. Waarna hij weer naar binnen ging en gelijk achteloos alsof het de normaalste zaak van de wereld was, zijn zonnenbril afdeed en hem weer in zijn binnenzak van zijn jas stopte.

‘En gelukt?’ Vroeg Horac hem gelijk toen hij zijn eerste voet nog in haar huiskamer moest zetten. Om haar niks te laten merken van de ernst van zijn telefoontje schudde hij

maar beamend met zijn hoofd en zei er heel nonchalant erachter aan: ‘Opdrachtgevers eisen soms het onmogelijk van freelancers die ze in dienst willen nemen’

Ze glimlachte naar hem en vroeg heel subtiel aan hem: ‘Wil je een stukje Franse kaas?’

Een beetje in zichzelf gekeerd nam hij een stukje stokbrood met Brie de Meaux erop. In zijn hoofd maalde het nu. Wetende dat erop deze telegramchatgroep wel vaker dreigingen waren geuit die nog steeds op een uitvoerder of meerdere uitvoerders zaten te wachten, zat het hem toch niet lekker, maar dat liet hij aan haar, professioneel als ie was, niet merken. Het dubbelleven dat hij hiervoor moest leiden, dat leidde hij als een ware professioneel nu eenmaal heel goed.

Zaterdag 25 januari 14.30, eerder die dag

Baden in bloed zal de kufar', om de woede in zijn stem nog meer kracht bij te zetten, hief Bilal zijn vlijmscherpe leger mes dat hij die ochtend nog had gekocht in de plaatselijke dumpzaak omhoog en maakte met de wijsvinger van zijn andere hand een beweging langs de keel. Vervolgens riep hij er heel zelfverzekerd erachter: 'Het wereldwijde kalifaat zal verrijzen, of de kufar dat nu wil, of niet. Moge Allah de harten van moslims verwarmen met het gevloeide bloed van de apen en zwijnen, en moge nog vele na mij de oproep van het martelaarschap beantwoorden, want dat zijn de enige stappen naar een wereldwijd kalifaat '

Op de achtergrond zong iemand zachtjes: 'Ga en beantwoord de oproep, spaar er geen een, vermoordt ze allemaal, het is nu tijd om op te staan, snijd hun kelen, zie hun sterven, ga en beantwoord de oproep'

' En cut, het staat erop het staat erop, akhi. Het staat, erop!' Riep Anouar nu wild enthousiast zijnde naar Bilal, terwijl hij stond te springen van vreugde. Als een kind zo blij liet Anouar zich nu met een duik vallen op het echtelijke bed waar normaal gesproken Bilal en zijn vrouw in sliepen en soms, ja heel soms; ook nog wel es iemand anders, maar dat wist zijn vrouw niet.

'De vlag achter mij ook goed in beeld?' Vroeg hij nu enigszins onzeker

'De tekst er is geen god dan god. Mohammed is de boodschapper van god, staat er meer dan duidelijk op', riep Anouar met zekere ondertoon in zijn stem naar hem terug, terwijl hij lag te rollenbollen van pret op dat bed van zijn broeder.

Bilal slaakte een zucht van opluchting. En dacht aan al die moeite die hij had gedaan om deze door de ongelovige gevreesde zwarte vlag überhaupt in de slaapkamer te krijgen. Ergens op een obscuur kanaal op het sociale media platform Telegram heeft hij deze vlag die vervaardigd was ergens in Libië, dan drie weken geleden kunnen bemachtigen. Per post werd hem deze vlag der vlaggen twee weken geleden bezorgd. Bezorgd door een kufar, dacht hij nog even glimlachend, terugdenkende aan de dag dat de post bezorger met dat desbetreffende pakketje voor zijn huis stond. Even werd hij toen nog overvallen met de gedachte dat die postbezorger, die ongelovige hond, een soldaat van de kruisvaarders was. Een undercover, een smerige hond van de geheimdienst, die ergens in die doos opname apparatuur had verstopt. Maar na de doos tien keer van binnen en buiten te hebben gecontroleerd. Liet hij deze waangedachte vervliegen. Maar ja zoals ze het al in chatboxen op telegram zeiden, je kan niet voorzichtig genoeg zijn in

tijden dat de vijanden van Allah, de ware gelovige vervolgen om hun geloof en hun strijd tegen de tirannie van die grafaanbidders.

‘ Abou Anouar’, riep hij opeens.

Anouar zat gelijk rechtop op de rand van Bilal zijn echtelijke bed en keek hem vragend aan. ‘Wat is er akhi?’

‘Mijn vrouw, mijn twee maanden oud zijnde zoontje Jafar, hoe zullen ze mij zien na mijn daad, als ze in handen van de kruisvaarders zijn gevallen’, vroeg hij hem nu onzeker. Aan een kant was hij zenuwachtig. De 22 jarige eigenaar van twee belwinkels kon nu nog maar aan een ding denken; en dat was de toekomst van zijn zoontje en zijn vrouw, die zij als alles goed verliep, zonder hem tegemoet zouden gaan.

‘Als een held, akhi. Je weet het toch. Herinner jij je deze woorden nog van At-Tirmidhie en Ibn Maadjah moge Allah tevreden met hem zijn: Hij zal zeventig Paradijselijke vrouwen hebben, en hij zal toestemming krijgen om voor zeventig leden van zijn familie voorspraak te doen (die anders naar de hel waren gegaan)’

Bilal knikte beamend, dat was alvast één hele geruststelling, want zijn vrouw Aalia mocht dan wel Marokkaanse roots hebben, aan het geloof hechte ze net als hij een jaar daarvoor nog deed, helemaal geen waarde. Niks geen hoofddoek of wat dan ook, wat verwees dat zij respectabele moslima was. Zij was eerder een vrouw die veelal in de zomer gekleed ging in een kort strak jurkje en open schoenen met hoge hakken. En in de winter maanden overging op lieslaarzen met even en soms nog wel wat hogere hakken dan dat ze in de zomer droeg.

Kortom: zijn vrouw kwam in aanmerking voor een eeuwig verblijf in de hel hiervoor.

Hij moest gelijk denken aan de tekst uit de sunnah 149, die vertelde: ‘De profeet zei: Ik stond bij de deur van het helle vuur en de meeste die naar binnen gingen waren vrouwen’

Daar zou zij dan alvast van gewaarborgd blijven als zijn nog te begane daad slaagde. En ja die paradijselijke vrouwen, daar zou ze ook wel aan wennen; want in het aardse leven had hij soms ook wel buiten haar medeweten om al zoveel gehad, dat hij de tel kwijt was geraakt; dus die 72 heilige maagden zorgde er ook nog es voor dat hij in de paradijselijke toekomst nog enigszins overzicht had in het aantal vrouwen dat naast hem zouden komen liggen.

Voordat hij zich kon verontschuldigen voor zijn onzekerheid ten aanzien van zijn lot omwille hem te wachten stond en de zorgen om de mogelijke toekomst van zijn vrouw en kind, zei Anouar er gelijk met zijn rechter wijsvinger omhoog gericht erachteraan:

‘Een shahied (martelaar) heeft zes andere voordelen; al-Miqdam ibn Ma’di Karib (radhiallahoe 3anhoe) heeft overgeleverd dat de profeet (salallahoe alayhi wa sallam) heeft gezegd: Een martelaar heeft zes beloningen: hij zal vergeven worden bij de eerste druppel bloed die vloeit, hij zal zijn plaats in het Paradijs zien (bij zijn overlijden), de "Grote Angst" (op de Dag des Oordeels) zal hem bespaard blijven, een kroon van waardigheid zal op zijn hoofd geplaatst worden, welke vele edelstenen bevat; een elk van hen is kostbaarder dan deze wereld en alles dat het bevat. Hij zal zeventig Paradijselijke vrouwen hebben, en hij zal toestemming krijgen om voor zeventig leden van zijn familie voorspraak te doen (die anders naar de hel waren gegaan). Maar dat laatste heb ik je net gezegd’

Bilal knikte naar zijn broeder die hij elf maanden geleden had leren middels het versleutelde platform van Telegram. Hij deed niet meer aan facebook of twitter, die platformen waren voor hem sinds een jaar een afgesloten hoofdstuk. Die platformen waren slechts de deur waarmee hij zijn weg naar telegram wist te vinden middels openstaande links. Eenmaal die deur te zijn doorgedaan; leerde hij de wereld kennen van de ware strijdbare gelovigen die hem in die tijd als niet praktiserend moslim, zo’n slechte naam bezorgde, en sommige politici met hun partijen in de peilingen deed stijgen. Ja zo was het eens begonnen, al struinende en zoekende op die twee platformen naar die gasten die er mede voor verantwoordelijk waren dat hij en vele andere- met al dan niet een actief islamitisch religieus leven- zo werden gewantwoord.

En nu was hij zonder medeweten van zijn vrouw en de rest van de familie in stilte een van hen geworden. Voor de buitenwereld was hij gewoon de Bilal die hij altijd al was geweest. Een charmeur, op zijn tijd een kroegentijger, die er graag eentje lustte, een stevige roker, kortom: een prima geïntegreerde moslim die oogwaarschijnlijk alle wetten van Allah aan zijn laars lapte, en geen moskee van binnen zag. Maar als de buitenwereld hem niet zag, dan was hij die vrome moslim die met de dag kwader en kwader werd bij het zien van al die foto’s van kinderen en baby’s, waarvan de ledematen eraf waren geknald en hun ingewanden er soms ook nog es half uit hun lichamen bungelde.

Hij dacht nog even terug aan het moment dat hij voor het eerst op telegram naar de nasheed “O waar is de tijd gebleven” beluisterde. Dat betoverende Arabischtalige liedje waarvan hij, als er geen Nederlandse ondertitels erbij waren gezet, eigenlijk geen moer van verstond, dat liedje was de oogopener, het keerpunt in zijn leven. Zachtjes zong hij nu: ‘O waar is de tijd gebleven en hoe hebben wij deze besteed. Ze zijn

voorbijgegaan in een oogwenk, Oh wat waren hun herinneringen zoet Allah is onze bestemming. En het is het doel waarna we streven'

Die tekst al zette hem toen al tot nadenken. Hij dacht opeens aan het geloof van zijn ouders die ook al niet meer zo praktiserend waren. Maar ja, ook al geloofde hij al niet meer zo in de weg die je moest belopen om in het huis van die oppermachtige terecht te komen, het leven wat hij leidde en nog steeds gedeeltelijk leid, zou hem niet naar dat huis brengen; maar eerder leiden naar een ander huis, waar hij voor eeuwig zou lijden met lange "IJ"

Anouar begon nu automatisch uit volle borst met hem mee te zingen: 'En Sjeik Abu Layth Al-Libi heeft onze plannen aangekondigd. Ameer Mullah neemt geen afstand van zijn religie, alle soldaten hebben hun ziel verkocht aan Allah. Onze leider Bin Laden terroriseerde Amerika, onze kracht ligt in onze imaan en ons wapen is het PK' Strijdvaardig keken ze elkaar nu aan, Bilal had even het gevoel dat zij enkel en alleen al met zijn tweeën al de hele wereld aan konden. Zoveel kracht gaven deze teksten van deze nasheed hem. Strijdbaar als hij nu was zong hij in volle overtuiging: 'Als ze me terrorist noemen, zeg ik dat het een hele eer is. Onze terroristen zijn gezegd, een goddelijke da'wah. Wij vernietigde Amerika met een civiel vliegtuig, de WTC werd omgezet in een hoop puin"

Op zich vond hij dat een vreemde tekst, maar nooit heeft hij daar ook maar een vraag over gesteld, de mensen waarbij hij nu in stilte voor de buitenwereld toe behoorde hielden niet zo van lastige vragen op het gebied van geloof en aanslagen. Qua dat waren ze er nogal strikt in, geen discussies dus daarover, dat was een van hun belangrijkste stelregels die onuitgesproken de belangrijkste norm was binnen IS. Dus zong hij nog steeds in volle borst over een civiel vliegtuig en liet hij voor het gemak maar de andere drie civiele vliegtuigen achterwegen.

Hij keek Anouar nu heel zeker in de ogen terwijl ze nu beide 'Oh waar is de tijd gebleven, en hoe hebben wij deze besteed, ze zijn voorbij gegaan in een oogwenk, oh wat waren hun herinneringen zoet' zongen.

Hij was maar al te blij dat ie van die twee sociale media platformen was afgegaan, hij had nu niet de dringende behoefte om aan de diverse inlichtingendiensten te tonen met wie hij als voor de buitenwereld niet praktiserende moslim in contact stond. En daarbij; Anouar had het hem zelfs aangeraden om daar te verkassen.

'Het is een leuke cover....' had hij hem nog wel gezegd '...maar een niet praktiserend moslim die van een vrij actief sociaal mediagebruiker opeens een niet actieve gebruiker

wordt, valt op in de ogen van de vijanden van Allah. Opheffen ervan is daarom het beste'

Hij dacht even terug aan de commotie daarna, zijn vrouw Aalia schold hem stijf.

'Klootzak', had ze hem die dag na opheffing van sociale mediaaccounts nog toegeroepen, waarna ze er gelijk erachteraan briepte: 'Je hebt me ontvriend en geblokkeerd op facebook!'

Het heeft hem een hele toer gekost om zijn vrouw uit te leggen met menig list en bedrog, dat ie de sociale media eigenlijk wel goed zat was en daarom maar virtueel zelfmoord had gepleegd. Waarna hij op een wijze toon tegen haar zei: 'Als je iets doet, moet je het gelijk goed doen', na deze woorden had Aalia hem alleen maar in verbijstering ten aanzien van zijn virtuele zelfmoord staan aankijken.

Maar wat ie haar niet zei was, dat hij zijn virtuele zelfmoord op dat oord en die andere had verruild voor een pertinent virtueel bestaan binnen de versleutelde wereld van Telegram.

'Ik ben er klaar voor, de dood zal ik als mijn beste vriend met gespreide armen en dansend in de plassen van varkens en apen bloed in mijn armen sluiten', zei hij nu heel zelfverzekerd zachtjes tegen zichzelf

'Zei je iets?' Vroeg Anouar nu aan hem.

'Nee akhi, is niet belangrijk, die kafir gaan bloeden, dat is alles wat nu nog telt'

'Goed zo', zei zijn broeder in het geloof nu met een zeer tevreden ondertoon in zijn stem.

'Vanavond gaan ze bloeden, vanavond zullen de straten vervuld zijn met hun vervuilde bloed', zei Bilal met een sadistische ondertoon in zijn stem.

'Nee akhi, niet vanavond!' Riep Anouar hem gelijk geschrokken toe.

Verbaast keek Bilal hem nu aan. Had ie nu hierom zijn vrouw met moeite naar zijn tante in Rotterdam laten gaan met het excuus, dat ze het weer es leuk zou vinden om haar neefje te zien. Na aan deze aardse materie te hebben gedacht, zei hij even verbaast als de blik die nu op zijn gezicht stond tegen hem: 'Niet?'

'Nee akhi, die aankondiging opdat café dient alleen maar om paniek te zaaien in de harten van de spionnen van die kruisvaarders. Die plek van verdorvenheid komt misschien es later aan de beurt. Je weet, IS houdt zich altijd aan hun belofte, maar voor nu moet jij je focussen op een ander doel; een doel wat niet aangekondigd is, het museum in Hilversum. Daar sla je toe in al je kracht!'

‘Shit’, dacht Bilal nu, ‘moet ik weer een leugen in de lucht gooien als ik voor de laatste maal op pad ga’.

Zaterdag 25 januari 23.30

Op de Wagenweg op de hoek van de “Bos en Vaart straat”, die net achter de “Spruitjesbos straat”- de straat van Horac- was gelegen, belde Remie naar de plaatselijk politie. Automatisch wilde hij zijn zonnenbril opzetten, maar aangezien dat het niet Viola betrof- die voor de geheimdienst werkte-, besloot hij net voor het moment dat hij ‘halo’ zei, van dat plan af te zien. Alleen als hij Viola belde dan deed ie het wel, want dan was het officieel voor het werk dat ie in het geheim er naast deed en waarvan niemand, die dichtbij bij hem stond iets van afwist. Dit werk, het doorspelen van gevoelige info; deed ie nu al een paar jaar, maar buiten Viola en haar team om wist niemand dat. Niets was op papier gezet en alles ging in vertrouwen, behalve de uitbetaling, daar haperde het nog wel es aan bij de die overheidsdienst. Met veel moeite, gezucht en gesteun van haar kant af, werd dan soms met veel horten en stoten een klein bedragje aan euro’s aan hem uit betaald. Hij moest toegeven, dat de overheid niet zo gediend was van betalen van personeel die ze maar al te hard nodig hadden.

Hij zag zich daar nog zitten aan de overkant op dat bankje in de Westerhout. Opeens stond zij zo voor zijn neus met die zonnenbril op en die lange witte regenjas aan. En dat kapsel van haar, half lang golvend haar, dat toen nog paars geel geverfd was.

‘Remie Martel?’ Was het eerste wat ze toen aan hem vroeg. Hij gaf er niet gelijk antwoord op, maar keek haar alleen een beetje argwanend aan en probeerde zich gelijk te herinneren, waneer hij wat voor het laatst iets beledigend’s had geschreven over krakers en kraaksters. Want ze leek wel te zijn weggelopen uit een naburig kraakpand dat op de “Gedempte oude” gracht was gelegen.

Toen hij erachter was gekomen dat “dat” niet het geval was en dat hij bij zijn weten nog nooit over die doelgroep had geschreven, gleden zijn gedachte gelijk af naar alles en iedereen die hij door de jaren heen in de kroeg tegen het lijf was gelopen.

‘Ben je Remie Martel?’ Hoorde hij haar in gedachte aan die dag, haar weer voor een tweede keer, maar wat op een meer indringende toon aan hem vragen.

‘Wie bent u, als ik vragen mag?’ Zag hij zichzelf nog in gedachte toen nog wederkerende aan haar vragen.

De stem die aan de andere kant van de lijn ‘Met de politie Haarlem’ zei, haalde hem uit die gedachte aan de eerste ontmoeting met Viola.

Remie keek nu wat om zich heen, hij wilde er zeker van zijn dat niemand hem kon horen. Toen hij een beetje in de verte kreunen van genot hoorde van een stel dat overduidelijk seks met elkaar had terwijl ze het raam hadden openstaan, wist hij opzeker

dat de kans dat iemand hem kon horen minimaal was. Om daar helemaal zeker van te zijn liep hij alvast richting het huis waar dat goddelijke geluid vandaan kwam. Want als hij met Viola praatte, was het ook altijd in een omgeving waar andere mensen met elkaar kletste, dan viel je niet op en kon er rustig spreken met elkaar, dus dacht hij nu ie daar zo over nadacht: “Op naar dat desbetreffende huis”

Recht onder hun raamstaande zei hij met een duidelijk hoorbare stem: ‘Ja met Remie Martel, ik kom een aanslag doorbrieven die voor vanavond gepland staat op café Podium’

‘Een watte’, klonk het nu met stem van ongeloof hierover

‘Een aanslag, u weet wel, bang bang, boem, of prik, prik je bent dood, zo’n aanslag’

Verduidelijkte hij nu aan de vrouwelijke stem die de andere kant van de lijn bemande.

Na een korte stilte, antwoordde de vrouwenstem een beetje pinnig: ‘Mijnheer er is genoeg politie op de been vanavond, het zal allemaal niet zo’n vaart lopen’

‘Maar’

Niks, maar..., prettige nacht..’, waren haar laatste woorden voordat ze ophing.

Opeens hoorde hij een mannenstem naar hem roepen: ‘Een aanslag, waar?’

Remie draaide zich om en zag twee geschrokken bezwete gezichten vanuit het openstaande raam naar hem loeren. Snel draaide hij zich weer om en zette zijn zonnebril op. Hij wilde immers herkenning ten alle tijden voorkomen, veiligheid voor alles, met het ding op zijn hoofd draaide hij zich weer naar hen toe en riep naar hen: ‘Mogelijk bij café Podium’, zei hij heel cooltjes, waarna hij er nonchalant erachteraan zei: ‘Maar voor de rest is er niks aan de hand, gaat u vooral rustig door waarmee u bezig was’

Na deze woorden verafscheidde hij zich van hen, die hij zichtbaar had gestoord bij een daad van dierlijke of goddelijke lust, en vervolgde zijn weg.

Zondag 26 januari 0.00

Abou Malik keek schichtig in het rond, niets mocht misgaan. Sinds zijn binnenkomst in deze naar zijn maatstaven gerekende plek des goddeloosheid, heeft hij voor het eerst sinds jaren, zich hier staan ergeren aan alles en iedereen die in zijn buurt vertoefde.

Vroeger was dat anders. Toen kwam hij er ook al en toen kon niks stuk aan café Podium. Maar ja toen heette hij nog niet Abou Malik, maar gewoon Alexander van Amstel. Dronk hij dagelijks als een tierelier, werd hij elke ochtend wakker in iemand anders zijn bed, of ontwaakte hij in zijn bed naast een wildvreemde. En werkte hij daarnaast een kleine 80 uur in de week voor de muziek industrie, waar hij menig DJ naar de top heeft begeleid en daarvan als dank, een flinke commissie trok.

Geld en automatisch vrienden bij de vleet, en aan elke vinger een schatje die op haar beurt weer moest vechten om dat schatje te blijven, want naast haar stond al weer een ander schatje in spé aan haar haren te trekken om zo op die manier, zijn nieuwe schatje te worden. Kortom: een geslaagd leven, waarin hij niets te kort kwam, althans; dat dacht ie.

Toen het noodloot eenmaal bij hem toesloeg, sloeg ie ook zeer goed toe. De bank waarbij hij zat, trok hem mee in hun dreigende ondergang. Foute investeringen van de bank deed zijn spaargeld verdampen als sneeuw voor de zon, dat in combinatie met een veel te hoge hypotheek op zijn huis bij diezelfde bank, deden hem de das om. Zijn hypotheek kon hij niet meer opbrengen, een gedwongen executie verkoop van zijn statige woning in de Koninginnenbuurt, gedaan door diezelfde bank die hem kopje onder liet gaan, keek hij met lede ogen aan.

Hier aan terugdenkende in deze tent -waarbij de schatjes hem eigenlijk op een cynische wijze alleen maar gebruikte, zoals hij hen gebruikte- zag hij in zijn herinnering hieraan nog die grijns op die smoel van die afgevaardigde van de bank die belast was met de verkoop van zijn huis. Met een grijns op zijn smoel had hij hem staan aankijken, toen zijn huis werd verkocht aan een of ander dubieuze eigenaar van een vastgoed bedrijf uit Overveen, die vuistdiep met zijn linker en rechterhand in de onderwereldse contacten zat.

‘Kufar’, siste hij nu van woede, nadat de herinnering hieraan in zijn hoofd aan hem was voorbij getrokken.

Ja die ervaring had hem getekend, alles zag hij uit zijn handen glippen en op het laatst belande hij ergens verscholen in het uiterste puntje van Haarlem Noord -wat nu wederom net als vroeger weer Schoten wordt genoemd- op een zolderkamertje. Het was

daar dat ie een aantal jaren geleden die vriendelijke Egyptische Algerijn leerde kennen, inclusief de ware weg van Allah en alles wat de profeet wilde bereiken om een mooie wereldse samenleving te creëren.

Hij hoorde het die vriendelijke Egyptische Algerijn nog zeggen, nadat hij voor de camera zijn baya had gegeven- waarin hij in het Engels zijn loyaliteit aan IS beloofde- : ‘Scheer je baard eraf en keer geleidelijke wijs langzaam voor de buitenwereld terug naar je kufar leventje, Allah zal je er rijkelijk voor belonen op het eind’

Dat scheren van zijn baart dat was zo gebeurd, immers er viel niet veel te scheren, omdat hij haast geen baardgroei had. Maar de geleidelijke stappen terug naar zijn oude leventje, daar had ie wel moeite mee. Het naar zijn mening steeds meer in zonden en ongeloof vervallen, dat deed hem zeer.

‘Het is de wil van Allah, die heeft dit pad voor je uitgetekend en vergeet niet..’, zei hij ooit eens tegen hem, nadat hij zijn ongenoegen over het hervatten van zijn oude leventje aan hem had opgesomd. Waaronder het feit dat zijn eerste daad van ongeloof, het ongehuwd beminnen van een of andere dronkenlor van in de vijftig was, die bij hem op de hoek van de straat woonde. Hij gruwelde er nog van toen hij er zo aan terugdacht, ongeschoren van onderen. ‘Nog geen eens een beetje bij geschoren, niks van dit alles!’ Hoorde hij zich nog beklagend tegen die Egyptische Algerijn zeggen, die hem met een geschokt gezicht aankeek. Voor even was hij vergeten dat een vroom moslim nooit maar dan ook nooit met een ander over dat soort heikele privé zaken sprak.

Waarom hij het toch zover had laten komen, was alleen maar te danken aan de dierlijke lust die de Shaitan gelijk opdat moment in hem deed varen. En ja het begon allemaal zo onschuldig, het voor haar pakken van een fles wijn die helemaal achteraan stond op de bovenste schap in die supermarkt, die aan de Ekster laan was gelegen. En van het een kwam het ander. In plaatst van deze fles gelijk te vernietigen, zoals iedere goede moslim dat zou doen, werd hij verder gestraft door Shaitan, hij liet zich verleiden door de vrouw om bij haar een kopje koffie te komen drinken. Ja een goede moslim zou het gelijk afslaan, die zou alleen op de uitnodiging ingaan als er een man bij was die op haar lette, dat hij en zij zich wel aan de goede zede hielden. Maar ja, een ongelovige vrouw heeft geen wali. Het ongelovige wicht had nog de moed om hem recht in de ogen aan te kijken, en hij maar omlaag staren.

‘Je bent een verlegen mannetje’, had ze hem daar nog gezegd.

“Een goede moslim”, dacht hij nog op hetzelfde moment toen ze dat tegen hem zei.

De muziek in de kroeg haalde hem even uit de gedachte aan die zondige avond van toen en hetgeen wat die half Egyptische Algerijn allemaal in al zijn wijsheid over zijn goddelijke taak tegen hem had gezegd.

Voor hem bezondigde twee schaars geklede vrouwen in mini-jurkje en hoge pumps zich aan het meezingen van het liedje Fear, van Pulp. ‘Oh, baby Here comes the fear again, oh-oh. The end is near again, oh-oh. A monkey's built a house on your back You can't get anyone to come in the sack. And here comes another panic attack, oh Here we go again’, krijste de twee twintigers keihard, terwijl ze een beetje stonden te dansen en beide hun glazen vodka lime hieven.

“Walgelijk”, dacht hij nu in afschuw bij het zien van zoveel onreinheden die zich voor zijn ogen afspeelde.

‘Ze zijn een belediging voor de schepping van mijn God, stuk voor stuk zijn ze een belediging voor Allah en zijn profeet. Ze laten zich hier openlijk leiden door Shaitan’, siste hij zachtjes in woede over het zien van zoveel plezier en jolijt, waarna hij snel een slok Jopenbier weg klokte.

Gelijk moest hij weer terugdenken aan die traumatische keer dat hij koffie ging drinken bij die oude lor van in de vijftig. Het was daar dat hij voor het eerst sinds jaren in aanraking kwam met die vervloekte muziek die hij al jaren uit zijn leven had gebannen. Op de tekst van Marco Borsato zijn liedje “Binnen” kreeg hij opeens een glas wijn aangereikt van haar. De eerste slok sinds jaren maakte hem al een beetje aangeschoten. De tweede slok deden zijn remmingen als sneeuw in de zon verdwijnen.

‘Je bent binnen. Binnen in m’n hart. Binnen in m’n ziel. Van binnen. Binnen sinds de dag Dat ik voor jou viel. Binnen. Binnen in de droom. Die ik met je wil beginnen. Je bent binnen. Binnen’, dat vervloekte refrein was bij deze gedachte weer duidelijk in zijn hoofd hoorbaar.

Het was op deze muziek dat deze door satan geleide vrouw behendig een knoopje van haar blouse losknoopte, zodat haar cupmaat B 80 die nog deels verstopt zaten in haar zwart kanten BH duidelijk zichtbaar voor hem werden. Hij had de kracht niet meer om zijn hoofd daarvan af te wenden zoals een goede moslim dat zou doen, nee hij staarde er nu nog alleen maar na. In jaren had hij niet meer in deze situatie verkeerd, als een beginneling, een puber die voor de eerste maal werd verleid door een vrouw, heeft hij alleen maar zitten staren naar hetgeen wat voor een deel nog verstopt zat achter een laag zwart satijnen stof.

Die glimlach op haar gezicht opdat moment stond hem maar weer al te goed bij. En het moment dat ze zijn hoofd naar zich toetrok en op satijn zachte stof drukte ook.

‘Auw’, schreeuwde hij nu keihard. Een van de mee lallende vrouwen keek nu geschrokken om en zei gelijk in een reflex tegen hem: ‘Kijk dan toch uit slome’

Met een gespeelde glimlach keek hij de vrouw aan, hij stond op ontploffen, maar hield zich nog in. “Nu nog niet”, kon hij alleen nog maar denken.

Het geluid van op de grond in duigen gevallen glas die gepaard ging met de schreeuw: ‘Hé ga van die tafel af, stelletje malloten’, deden hem even opkijken. Hij zag een vrouw van rond de begin twintig nu dronken en al op de tafel dansen. Deze aanblik deed hem gelijk terugdenken aan het moment dat die dronken lor, die op financieel vlak alsmede op persoonlijk vlak haast geen geluk in haar leven meer kende, voor hem stond op de tafel. Ontdaan van haar slip duwde zij zijn hoofd toen liefdevol tegen haar rozenknop van liefde aan, die diep verstopt zat achter een donkerblond kleurige jungle. Hij rilde even van afschuw en werd misselijk van geur van haar afscheiding die hij toen rook en de haartjes die in zijn mond belande, toen hij zich volledig overgaf aan zijn dierlijke lust. Hij keek even kwaad omhoog en schaamde zich diep over hetgeen wat zich tussen hem en haar had afgespeeld die avond.

Zich maar net van deze wangedachte van toen te hebben ontdaan, zag hij tot zijn grote ontsteltenis dat die oude dronkenlor ook aanwezig was in de kroeg. En alles wat hij niet hoopte gebeurde nu. Ze merkte hem op en viel hem gelijk in de armen. Kennelijk had ze eindelijk es een grammetje geluk verkregen van de gokduivel die haar een bedragje had geschonken middels een kraskaart, die zij naar haar eigen zeggen wel es kocht. Ze stak haar volle hand op en leek hem wel te zeggen dat ze 50 euro had gewonnen. Hij knikte alleen gespeelt terug, maar wist zich geen houding meer te geven. Hij dacht nu alleen maar terug aan het moment dat zij hem de volgende ochtend bij het wakker worden in haar bed, confronteerde met een vervloekt artikel waarin de profeet, “zijn” profeet, werd belasterd en bespot. En alsof dat al niet erg genoeg was, werden zijn broeders van IS er ook in bespot. Net als toen, vervloekte hij die ongelovige hond, die schrijver van het stuk op internet, die Remie scheen te heten. “Moge Allah al zijn botten breken en hem keelkanker schenken” dacht hij nu weer net als toen onuitgesproken.

‘Vijftig, ik heb vijftig euro gewonnen’, fluisterde zij hem nu enthousiast in het oor.

Waarna ze er vervolgens gelijk erachteraan zei: ‘Eindelijk es een keertje geluk’

Na deze woorden kreeg hij of hij het nu wilde of niet, weer een dikke knuffel en een zoen in het openbaar op zijn mond. Rood van pure schaamte kleurde nu zijn gezicht. Hij

hoorde de vrouw nu nog alleen maar lachen, haar lach was een vernedering voor hem. Een zelfde vernedering als toen zij lachte om die bespottingen van “zijn” profeet! Dit was het voor hem, eventjes hoorde hij het refrein van Blue Oyster Cult’s The reaper: ‘Come on baby, don't fear the reaper Baby take my hand, don't fear the reaper. We'll be able to fly, don't fear the reaper Baby I'm your man’ En terwijl dit refrein door deze voor hem haram zijnde plaatst klonk, rukte hij zich wild uit haar armen, greep naar zijn rugtas die achter hem tegen de bar aan op de grond stond, maakte hem open, haalde er een mes uit en stak haar zonder enig nadenken in de buikstreek.

De vrouw had geen schijn van kans, met betraande ogen van schrik en pijn keek ze hem nog aan, toen hij keihard erna ‘Takbir, Allah akbar’ riep. Waarna hij gelijk professioneel met de punt van het mes in een diagonale stand naar beneden trok in een wilde beweging, zodat hij zeker wist dat haar darmenstelsel voorgoed was doorgesneden en rukte deze in een haal eruit.

Voordat de vrouw in elkaar zakte, keek hij haar lachend aan in haar gezicht en genoot inwendig om haar betraande ogen van doodsangst. Zijn slachtoffer zei nog met horten en stoten tegen hem ‘Maar..... ik..... wilde.... alleen.... maar.... aardig... voor... je... zijn’

Haar woorden deden hem niks meer, hij voerde zijn taak uit die Allah aan hem had toegeschreven, al lang voordat hij of zijn ouders geboren waren; stond dit al in zijn boek vermeld.

‘Bismilah, dit is gerechtigheid’, siste hij haar nog toe voordat zij haar ogen voorgoed sloot

Zondag 26 januari 0.30

Geschokt legde de Burgemeester zijn telefoon op het bijzet tafeltje dat naast zijn luxe ledere fauteuil stond. In wanhoop wende hij zijn blik naar het plafon van zijn statige ambtswoning, dat aan de Westerhoutpark was gelegen. Die woorden: ‘Mogelijk, een aanslag, tot nu toe vier doden, dader op op de vlucht’, hadden hem totaal uit het lood geslagen.

Hij had het verloop van deze avond die nu in al zijn gezelligheid naar het nachtelijke uur was gevlogen zo anders voorgesteld. Hij had zo heerlijk Bourgondisch getafeld in het gezelschap van zijn vrouw Xannon, en twee oude studiegenoten van hem. Hermelijn Loopman was na haar studie communicatie al in het ambtelijke wereldje beland en was nu de woordvoester van hem en de gemeente Haarlem. De andere aanwezige, Bernard van Nistelrode, noemde hij al in zijn studietijd ‘De Burgemeester’. De levensgezellen van zijn twee beste vrienden uit de tijd dat ze gedrieën lid waren van dezelfde studentenvereniging in Leiden, leerde hij door de jaren heen goed kennen. Nooit en te nimmer verried hij aan deze twee levensgezellen wat nu precies de reden was, dat hij nog steeds zo’n bijzondere band met deze twee had. Dat het eigenlijk een duistere geschiedenis was die vooraf ging aan hun bijzondere vriendschap, dat vergat ie liever zo snel mogelijk, hij had mooie en rijke tijden met ze gekend en ja, ook veel aan ze te danken.

Ook al waren dan zijn beste vrienden aanwezig, geen van hen zou hem op dit moment kunnen ontdoen van de deken van machteloosheid die zijn lichaam nu beklemde. Daar nu machteloos zittende in zijn fauteuil kon hij maar een ding doen en dat was staren naar zijn plafon. De woorden: ‘Godver de godver’ waren de eerste woorden die zijn stilte deden verbreken.

Hij wende zijn blik nu af van het plafon en keek met een ernstig gezicht naar de rest van het gezelschap, dat hem alleen maar raar zat aan te kijken. Zijn vriend die in zijn studietijd al ‘De Burgemeester’ werd genoemd, vanwege de dictatoriale trekjes die hij bezat en toen al van haast niemand enig tegenspraak dulden, keek hem met een ernstige blik in zijn ogen aan. Veel bestuurders ervaring had ie niet, maar een politieke carrière was wel zijn deel geworden voor het werk dat hij had verzet om zaken die gevoelig lagen in de doofpot te doen belanden. In zijn tijd als woordvoerder en spindokter op het ministerie van justitie en veiligheid, heeft hij meer dingen verborgen weten te houden, dan welk ander dan ook, die later zijn functie beklede op datzelfde ministerie. Het was een gladjakker met vele contacten, die hij als het echt nodig was; chanteerde met

geheimen die diezelfde contacten liever niet naar buiten zagen komen. Van iedereen had ie haast wel een persoonlijk dossier met pijnlijkheden erin opgesteld.

‘Wat is er Victor?’ Vroeg Bernard nu gelijk aan hem.

‘Een Allahu akbar schreeuwer, heeft vier mensen gedood en vijf ernstig verwond in café Podium’

Met een ernstig gezicht keek hij nu zijn vrouw en de andere gasten aan. Een doodse stilte overheerste nu weer de ruimte die kort daarvoor nog werd vervuld met stemmen en gelach. Stevig in shock zijnde van zijn woorden keken ze hem alleen nog maar stilzwijgend aan

‘Roep de driehoek bijeen’, riep de levensgezel van Hermelijn Loopman, die hiermee de alles overheersende stilte onderbrak.

‘Hou het op een incident, om hemelsnaam, hou het op een incident, wat denk je dat er morgen gebeurd, als de populisten dit nieuws vernemen’, riep Bernard hem nu in paniek toe.

‘Victor, kijk me aan’ zei Bernard nu gelijk met ernstige blik op zijn gezicht. Waarna hij er vervolgens op nog een ernstige toon als daarvoor erachteraan zei: ‘Denk aan het landsbelang, die populisten gaan hier zieltjes mee winnen’

Victor zuchtte even diep. “O God nee hé, de verkiezingen”, dacht hij nu geschrokken bij zichzelf. Waarna hij een diep zucht wanhoop uit slaakte. Hij wist het niet meer, wanhopig keek hij nu naar de grond. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en verzuchte tegelijk: ‘Jongens, jongens in wat voor nachtmerrie ben ik beland?’

‘Het verwarde mannen scenario, haal dat scenario uit de kast, dat houdt die populisten wel rustig. En als ze daarop willen losgaan, dan gaan ze er maar op los, kan alleen maar onze partij in de kaart spelen tijdens de verkiezingen’, adviseerde Benard hem nu gelijk. Victor Langbeen keek hem aan. De deken van totale onmacht die om zijn ziel omwikkeld zat, verloor een deel van zijn kracht bij deze woorden van zijn bevriende burgervader van Ankerveen.

“Daar zit wat in”, dacht hij nu bij zichzelf. Wetende bij zichzelf dat dit scenario zijn partij wel es kon helpen aan meer stemmen. Voor eventjes gloorde er weer wat hoop voor hem en zijn partij waarvoor hij alles zou doen. En met dit in gedachte vergat hij even hetgeen wat er nu in zijn stad speelde. Hij dacht niet meer aan de dader die op de vlucht was en laat staan aan de doden die waren gevallen in die kroeg dat publiek trok waar hij geen eens mee geassocieerd wilde worden.

‘De sociale media’, riep Hermelijn Loopman geschrokken. Victor en de andere vier andere aanwezigen keken haar nu aan.

‘Als dit uitlekt op de sociale media zoals twitter dan is het morgen evengoed bal’, zei ze er gelijk met een ernstig gezicht erachter aan.

‘Ze heeft gelijk Victor, nogmaals denk aan het landsbelang en die van onze partij’, waarna Bernard gelijk er aan toevoegde: ‘laat hij die gasten van twitter de opdracht geven om die rotzooi over terrorisme en café Podium in Haarlem van hun tijdlijnen te halen, censuur is nu het beste en meest effectieve wapen tegen het juichen van gekken en de bevestiging waar die populisten altijd over hebben geschreeuwd, geen Fortuyn of van Gogh toestanden meer in ons land, nu niet, nooit niet! In mijn gemeente heb ik die drastische maatregel ook al es moeten nemen en verdomd het hielp’

‘O ja’, zei Victor met enig verbijstering hierover in zijn stem.

Zijn oude studievriend knikte en zei heel nonchalant: ‘Zeven dagen achter elkaar werd mijn gemeente bedreigd door IS, zeven dagen lang, juist op het moment dat het jaarlijkse kermis bij ons was beland in het centrum. Daar zit je niet op te wachten op dat soort bedreigingen met toespelingen dat het politie bureau het haasje zou zijn, die berichten kreeg de zender ervan niet meer op de tijdlijn #Ankerveen, die werden door interventie van hogeraf onzichtbaar gemaakt voor de andere gebruikers van het medium’

‘Bel Olaf, laat die de gasten van twitter dat even voor je fixen’, riep Victor zijn levensgezel hem nu toe, waarna ze erachteraan zei: ‘In de doofpot ermee, en laat de pers maar zolang mogelijk in het gewis.

Victor keek zijn vrouw aan, hij snapte wel waarom ze dit zei. De angst dat dit politiek gezien zijn kop zou kosten, was van haar gezicht af te lezen. Hij pakte zijn telefoon en zette deze tegen zijn oor. Het was nu zaak om zijn hoofd te redden, zodat hij en zijn levensgezel het leventje konden blijven leven dat ze gewend waren en niet nog een paar jaar afhankelijk zouden zijn van wachtgeld; om daarna gedwongen in een stoeltje van de carrousel der baantjes te stappen, om daarin zoveel rondjes te draaien totdat hij werd opgeroepen door een of ander studievriendje die een baantje voor hem had. Die vernedering wilde hij zichzelf en zijn vrouw besparen.

Zondag 26 januari 0.45

In alle rust zat hij aan een tafeltje. Niet zoals meestal gewoon wat verzonken in zijn eigen gedachtewereld, nee, iets, en wat het nu precies was, hij zou het bij God niet weten; liet hem nu iets doen wat hij anders nooit zou doen als hij in zijn vaste tweede huiskamer zat, die in de Schagchelstraat is gelegen. Hij keek de berichten op twitter na, schakelde even snel over naar de tijdlijn van #Haarlem. En alsof het zo had moeten zijn, viel gelijk zijn oog op een vreemd, maar zeer alarmerend bericht.

‘Allāhu akbar schreeuwer, stak hier in het rond. De lijken liggen naast me, gewonden krijzen, een aanslag #Waaazin #Cafe Podium #Haarlem.’

Snel maakte hij een screenshot van het bericht en zonder enig nadenken downloade hij de foto die onder het bericht was geplaatst. Op de foto was duidelijk te zien dat een vrouw van ergens in de vijftig morsdood op de grond lag. Aan de laatste gelaatsuitdrukking die haar gezicht sierde was duidelijk een verbaasde blik af te lezen, en daarbij leek het wel of haar handen die een gigantisch wond rond de maagstreek van haar bedekte, de laatsteultieme poging deden om de deels naar buitenkomden ingewanden van haar nog enigszins op zijn plaatst te houden.

“Die heeft vast een training gehad van IS, of op zijn minst een training van hun op het internet goed in zich opgenomen”, dacht hij gelijk heel zakelijk, terwijl hij de foto goed in zich opnam. Hij wist uit ervaring dat er zelfs trainingsfilmpjes bestonden, die had hij zelf nog gezien, dus hij wist op welke manier een jihadist je kon aanvallen en waar hij je precies als eerst zou steken als hij je gelijk dood wilde hebben, die specifieke delen van het lichaam werden zelfs in door hun vervaardigde posters aangegeven. Ja, hij heeft in al die tijd bij ze, heel veel van ze geleerd, misschien wel te veel.

Hij concentreerde zich nog beter op de foto. Het was niet dat de rauwheid van de foto hem zo intrigeerde, de rauwheid die een gewelddadige dood met zich meebracht was hij wel gewend, daar deed hij van schrik zijn ogen niet meer voor dicht. De verbaasde mimiek op haar gezicht bleef hem enkel en alleen maar achtervolgen, het was net alsof ze haar moordenaar persoonlijk had gekend. Ook al kon hij van haar mimiek enig schrik aflezen, het was in combinatie met die verbazing die je duidelijk in haar verstijfde gezicht kon zien wel duidelijk; dat zij niet een random slachtoffer was van een jihadist met een heilige moordmissie.

Hij wilde de foto nog duidelijker zien. Zich geen eens meer beseffende dat hij in een ruimte zat waar hij niet alleen was en waar mensen dit soort beelden totaal niet zijn gewend, drukte hij op het bericht om de foto te vergroten. En juist opdat moment gaf

twitter aan dat dit bericht niet meer bestond. Het enigste wat hij nu op zijn scherm zag was een vraagteken en gebruikersnaam @visser1 en de boodschap dat deze tweet niet bestond.

Voor even voelde hij de adrenaline door zijn lichaam gieren, zoals deze altijd door zijn lichaam gierde als hij ontdekte dat ergens een aanslag was gepleegd, of er mee werd bedreigd op telegram; en hij de keuze moest maken bij zichzelf, die dreiging wereldkundig te maken voor eigen faam, of door te spelen naar Viola.

Het was nu een appeltje eitje moment voor hem. Zijn contactpersoon was niet aanwezig, dus dit aan haar geven onder het mom van hier heb je het en het is en het blijft tot in de eeuwigheid staatsgeheim, had totaal geen zin. Gelijk zette hij het screenshot op twitter en schreef het volgende bericht boven het screenshot: ‘Dit bericht werd gelijk na het te hebben gepost weer offline gehaald. Mogelijk #Aanslag #Haarlem #Cafe podium’ Het vorige bericht mocht dan wel zijn verdwenen, maar het was het op zich waard om het wereldkundig te houden voor zijn volgers; waarvan de journalisten onder die volgers bij hem dan de primeur konden oppikken.

Ja dat vond hij altijd wel wat hebben dat hij in veel gevallen de primeur eerder had, dan de journalisten van de gevestigde kranten en andere media. Hij had dan wel geen last van een groot ego maar, dat vond hij altijd wel kicken; hij voorop en zij erachteraan rennende.

Nadat hij dat op twitter had geslingerd drukte hij op de ap van telegram en ging gelijk naar het account van de lone wolves waar de aankondiging van de aanslag al eerder die avond was gedaan. Hij scrollde weer naar het bericht en bekeek gelijk ook het bericht wat direct eronder was geplaatst door de beheerder of beheerster van dat account. Het was een heel vreemd bericht. Hij snapte er maar weinig van, het was net alsof ze een gecodeerd bericht zichtbaar online hadden gezet

“To the brothers in Italy, UK and Germany here is your message.

EHF6KH65FS3L7FG5SF44HJA9JLFG3GHKR May Allah grant you jannah!” Las hij nu zachtjes voor zichzelf maar duidelijk hoorbaar voor een paar andere aanwezige op, terwijl hij er gelijk een screenshot van maakte om het zo voor zijn eigen privé archief veilig te stellen. Zodat hij het thuis eens rustig kon bestuderen wat er hier nu mee werd bedoeld, als er al wat mee werd bedoeld, want sommige slimmeriken onder die IS gastjes wisten zo nu en dan ook desinformatie naar buiten te gooien, om zo de inlichtingen diensten of andere niet genodigde die in stilte bij hun virtueel verbleven zand in de ogen te strooien.